EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 3.10.2008
KOM(2008) 638 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET, EUROPAPARLAMENTET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT REGIONKOMMITTÉN

Förverkligande av Barcelonamålen avseende barnomsorg före den obligatoriska skolåldern

{SEC(2008)2597}

1. INLEDNING

Vid sitt möte i Barcelona i mars 2002 uppmanade Europeiska rådet medlemsstaterna att *undanröja hinder för kvinnor att börja förvärvsarbeta och ha som mål att det, med hänsyn till efterfrågan på barnomsorgsmöjligheter och i enlighet med nationella mönster, senast 2010 skall finnas barnomsorg för minst 90 % av barnen mellan tre år och den obligatoriska skolåldern och för minst 33 % av barnen under tre år*[1]. De s.k. Barcelonamålen ingår i EU-strategin för ökad tillväxt och sysselsättning. De syftar till att öka förvärvsfrekvensen bland unga föräldrar, särskilt kvinnor, och på så sätt bidra till ökad jämställdhet mellan kvinnor och män.

Genom att utveckla barnomsorgen för de yngsta barnen kan föräldrarna fritt organisera sin tid och på ett bättre sätt förena arbete med familj. Detta gäller i synnerhet kvinnor, som i brist på möjligheter att förena arbete med familj oftare än män tvingas att avstå från förvärvsarbete eller att ta arbeten där de inte fullt ut kan utnyttja sin kompetens. Den europeiska ekonomin kan därför inte dra nytta av deras produktionspotential i en situation där samhället står inför både ekonomiska och demografiska utmaningar.

Denna rapport ger en lägesbeskrivning över hur långt medlemsstaterna har kommit när det gäller att nå upp till Barcelonamålen och anger hinder och utmaningar för utvecklingen av barnomsorgen för barn som inte har uppnått skolåldern. Rapporten ingår i de åtgärder som planerades i *En färdplan för jämställdhet (2006–2010)*[2] och bidrar till de diskussioner och initiativ som kommissionen presenterar för att göra det lättare att förena arbete och familj[3].

2. BARNOMSORGEN ÄR YTTERST VIKTIG I DE POLITISKA ÅTGÄRDERNA FÖR ATT FÖRENA ARBETE OCH FAMILJ

Ett återkommande politiskt åtagande

Redan 1992 antog rådet en rekommendation[4] som lyfte fram betydelsen av att tillhandahålla bra och tillgänglig barnomsorg till rimlig kostnad och samtidigt uppmuntra flexibla och diversifierade barnomsorgslösningar som tillgodoser föräldrarnas och barnens behov och preferenser. Barcelonamålen från 2002 inriktas i huvudsak på att främja föräldrars och särskilt kvinnors möjligheter att komma in och stanna i arbetslivet för att på så sätt uppnå ökad jämställdhet. Europeiska rådet framhöll på nytt detta åtagande i den europeiska jämställdhetspakten från mars 2006[5].

---

1 Ordförandeskapets slutsatser vid Europeiska rådets möte i Barcelona den 15–16 mars 2002, dok. SN 100/1/02 REV 1.
2 KOM(2006) 92.
3 KOM(2008) XXX.
4 92/241/EEG.
5 Ordförandeskapets slutsatser, 7775/1/06/REV 1.

I färdplanen för jämställdhet 2006–2010[6] åtog sig kommissionen att arbeta för att uppnå Barcelonamålen för barnomsorg. Kommissionen välkomnade också inrättandet av en europeisk allians för familjefrågor[7], som ska tjäna som plattform för diskussion om familjepolitiska frågor mellan medlemsstaterna och som kommissionen stöder på olika sätt[8]. Även strukturfonderna har samfinansierat åtgärder som ska göra det lättare att förena arbete och familj, bland annat utbyggnad av barnomsorg, personalutbildning och barnomsorgstjänster för arbetssökande föräldrar. Under perioden 2007–2013 kommer uppskattningsvis en halv miljard euro från strukturfonderna och från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling att kunna användas till att utveckla infrastruktur för barnomsorg, samtidigt som 2,4 miljarder euro finns tillgängliga för åtgärder som underlättar kvinnors inträde i arbetslivet och ger bättre möjligheter att förena arbete och familj, t.ex. tillgång till barnomsorg.

Aktiv medverkan från arbetsmarknadens parter på EU-nivå

Arbetsmarknadens parter på EU-nivå har aktivt medverkat i utarbetandet av denna rapport och har då framhållit sin viktiga roll på detta område som komplement till den offentliga politiken. Arbetsmarknadens parter framhåller att det är viktigt att tillhandahålla bra och tillgänglig barnomsorg till rimlig kostnad – en fråga som också prioriteras i de jämställdhetsåtgärder som vidtagits sedan 2005. De har bland annat utformat praktiska lösningar och tagit nya initiativ för att stödja utvecklingen av barnomsorgen, såväl i fråga om tillgång (t.ex. företagsdagis) som i fråga om kostnader (t.ex. ekonomiska bidrag till föräldrar). De medverkar aktivt i beslutsfattandet och lagstiftningsarbetet i frågor som rör möjligheten att förena arbete och familj och i genomförandet av strukturfonderna. De planerar också att främja utbyte av god praxis och nya erfarenheter och att uppmuntra medlemsstaterna att utnyttja strukturfondsprogrammen.

Stöd till förvärvsarbete

En nödvändig förutsättning för att målen i EU:s strategi för ökad tillväxt och sysselsättning ska kunna uppnås är att arbete kan förenas med familj, särskilt genom en utvecklad barnomsorg. En särskild riktlinje finns därför för detta[9]. Det finns ett direkt samband mellan tillgången på barnomsorg och föräldrarnas möjligheter att förvärvsarbeta. Tillgång till barnomsorg ger föräldrarna möjlighet att ta och behålla ett arbete (och högre livskvalitet), genom att det löser problemet med begränsade möjligheter att fritt organisera sin tid. I EU anser mer än sex miljoner kvinnor i åldern 25–49 år att de tvingas avstå från förvärvsarbete eller ta ett deltidsarbete på grund av familjeansvar[10]. För mer än fjärdedel av dessa kvinnor är orsaken brist på barnomsorg eller kostnader för barnomsorgen. Om detta åtgärdas skulle kvinnornas totala förvärvsfrekvens kunna öka med minst en procentandel.

Trots detta och det faktum att vissa medlemsstater har förbundit sig att öka barnomsorgsutbudet når de flesta medlemsstater inte upp till Barcelonamålen eller

---

6 KOM(2006) 92.
7 Rådets dokument 9317/1/07, REV 1.
8 KOM(2007) 244.
9 Riktlinje nr 18.
10 Eurostats arbetskraftsundersökning 2006.

tar inte ens upp frågan i sina nationella reformrapporter[11]. Frågan har därför tagits upp i flera särskilda rekommendationer från rådet till medlemsstaterna inom ramen för EU:s sysselsättningsstrategi.

Stöd till jämställdhet

Fördelningen av arbetsuppgifter i hem och familj mellan kvinnor och män är mycket ojämn, vilket leder till att kvinnor i mycket högre grad än män hänvisas till flexibla arbetsformer eller avstår från förvärvsarbete. Även om sådana arbetsformer delvis kan återspegla personliga preferenser påverkar det dock kvinnors karriärer, löneskillnaderna mellan könen och intjänandet av pensionsrättigheter. Omkring en tredjedel av kvinnorna arbetar exempelvis deltid, medan mindre än en av tio män gör detta. Kvinnors sysselsättningsgrad sjunker med 12,4 procentenheter när de har barn under 12 år, medan den för män ökar med 7,3 procentenheter.

Tillgång till en ekonomiskt överkomlig barnomsorg av god kvalitet som är anpassad till föräldrarnas och barnens livsrytm är därför en nödvändig förutsättning för att underlätta kvinnors tillgång till ett förvärvsarbete där de fullt ut kan utnyttja sin kompetens och stärka sitt ekonomiska oberoende. Frågan är en utmaning för medlemsstaterna.

Stöd till social integration och familjebildande

Genom full sysselsättning i ett arbete som ger en tillräcklig lön kan föräldrarna också undvika att hamna i fattigdom. På så sätt bidrar man också till att undvika fattigdomsrisker, bland annat för ensamstående föräldrar, som mycket oftare hamnar i sådana situationer (32 %) än hushåll med barn (17 %)[12]. Tillgång till barnomsorg kan också förbättra den sociala situationen för mycket unga föräldrar.

För barnen innebär ett ökat välstånd i familjen att barnfattigdom kan undvikas samtidigt som det ger barnen en struktur som gör att de kan utvecklas i en stimulerande och trygg miljö under de första levnadsåren. I sitt meddelande om effektiva och rättvisa utbildningssystem[13] har kommissionen redan understrukit behovet av att investera i förskoleutbildning för att lägga grunden till senare lärande, förebygga att eleverna lämnar skolan tidigt, uppnå rättvisare resultat och höja den allmänna kompetensnivån.

Tillgång till barnomsorg främjar också familjebildande, med tanke på den demografiska utvecklingen i Europa. I själva verket tycks det vara så att de medlemsstater som för närvarande har de högsta födelsetalen också är de medlemsstater där föräldrarna har det lättast att förena arbete med familj och där förvärvsfrekvensen bland kvinnor är hög.

---

11 Gemensam sysselsättningsrapport 2007–2008, rådets dokument nr 7169/08.

12 Eurostat, EU-SILC 2006 (statistik över inkomst- och levnadsvillkor).

13 KOM(2006) 481.

3. FÖRVERKLIGANDET AV BARCELONAMÅLEN

Kommissionen har arbetat vidare med uppföljningen av Barcelonamålen, bland annat på statistikområdet. I den här rapporten presenteras för första gången harmoniserade och jämförbara uppgifter om utnyttjande av ”formella barnomsorgssystem” för de allra yngsta barnen i medlemsstaterna, vilket gör det möjligt att beskriva läget när det gäller förverkligandet av Barcelonamålen halvvägs innan tidsfristen löper ut. Uppgifterna gäller i vilken grad föräldrarna utnyttjar det befintliga barnomsorgsutbudet och inte antalet barnomsorgsplatser i varje medlemsstat, vilket är svårt att jämföra på EU-nivå.

Utbudet av barnomsorg för barn som ännu inte har börjat skolan skiljer sig mycket åt mellan de olika medlemsstaterna beroende på vilka system som finns och på de olika tillvägagångssätt och prioriteringar i fråga om att förena arbete med familj som tillämpas på nationell nivå. Vissa barnomsorgsfrågor som rör tillgång, kostnader och kvalitet är dock gemensamma.

3.1. Tillgång och tillgänglighet

I Barcelonamålen identifieras två åldersgrupper barn med behov av mycket olika typer av barnomsorg. För barn under tre år efterfrågas i huvudsak barnomsorg i småbarnsgrupper eller andra former som man i regel måste betala för och som bara är garanterad i några få länder (FI, DK och SE). Kulturella hänsynstaganden och familjetraditioner spelar också roll i valet av formell eller informell barnomsorg. Regler för mamma- och föräldraledighet (ledighetens längd, ekonomisk ersättning, flexibilitet) kan också påverka efterfrågan på barnomsorg beroende på om föräldrarna väljer att själva ta hand om sina barn eller inte, med tanke på de ekonomiska och yrkesrelaterade begränsningar som detta val innebär.

Från och med tre års ålder börjar däremot många barn i någon form av förskoleverksamhet i system som i regel är subventionerade eller till och med kostnadsfria och som ibland kompletteras med barnomsorg efter skoltid.

Analysen av situationen i medlemsstaterna med hänsyn till Barcelonamålen grundas på andelen barn som täcks av de formella barnomsorgssystemen (för 2006[14]). Uppgifterna visar huruvida föräldrarna utnyttjar det befintliga barnomsorgsutbudet och inte antalet platser i barnomsorgen som medlemsstaterna erbjuder. Det är dessutom viktigt att skilja mellan olika täckningsgrader med hänsyn till hur många timmar barnen befinner sig i barnomsorgen (mer eller mindre än 30 timmar per vecka) eftersom det avgör om föräldrarna kan arbeta heltid.

I den lägsta åldersgruppen (0–3 år) tycks bara fem medlemsstater (DK, NL, SE, BE och ES) ha uppnått Barcelonamålet med en täckning på 33 %, medan fem andra medlemsstater (PT, UK, FR, LU och SI) närmar sig i snabb takt. I de flesta andra länder återstår det mycket arbete för att kunna tillgodose efterfrågan på barnomsorg. Sju medlemsstater (FI, IT, CY, EE, DE, IE och LV) befinner sig på en mellannivå (16–26 %) och åtta medlemsstater (EL, HU, MT, SK, LT, AT, CZ och PL) har en täckning som uppgår till högst 10 %. Dessa täckningsgrader avser emellertid alla

[14] För Bulgarien och Rumänien finns uppgifter först från och med referensåret 2007.

barn oavsett antalet timmar per vecka. Hur många timmar i veckan barnen tas omhand i barnomsorgen varierar mycket mellan länderna och andelen barnomsorgsinrättningar som bara erbjuder deltidsomsorg[15] är särskilt hög i många länder. Nederländerna och Storbritannien är goda exempel på detta, eftersom barn under tre år nästan enbart tas omhand i deltidsöppen barnomsorg i dessa länder.

För **barn från och med tre år till obligatorisk skolålder** har åtta medlemsstater (BE, DK, FR, DE, IE, SE, ES och IT) uppnått Barcelonamålet med en täckning på 90 %[16], medan tre andra (UK, NL och CY) närmar sig. Sju medlemsstater (EE, SI, HU, FI, PT, SK och AT) har en betydande men något lägre täckningsgrad på mellan 70 och 85 %. Det verkar också som om barnomsorgsinrättningarna för denna åldersgrupp till stor del bara erbjuder deltidsomsorg. Om man ser till täckningsgraden för heltidsomsorg ligger över hälften av medlemsstaterna under 50 % och en tredjedel av medlemsstaterna till och med lägre än 30 %. Dessa uppgifter ska dock tolkas mot bakgrund av nationella förhållanden när det gäller organisation av förskoleverksamheten och huruvida man har tillgång till omsorg på fritiden efter skolan.

Det framgår därmed att efterfrågan på formell barnomsorg inte på långa vägar tillgodoses i de flesta medlemsstater, vilket hindrar föräldrarna och särskilt kvinnor från att förvärvsarbeta. Här skulle situationen kunna förbättras dels genom utbyggnad av barnomsorgen, dels genom professionalisering av den informella barnomsorgen, t.ex. med hjälp av kvalitetsstandarder, arbetsvillkor och lön och utbildning av personalen. Mer specifika behov från föräldrar med obekväma arbetstider eller sjuka barn bör också tillgodoses.

3.2. Kostnader och finansiering

Tillgången till barnomsorg hänger ihop med kostnaderna för barnomsorgen. En plats i barnomsorgen kan bara utnyttjas om föräldrarna har råd att betala avgifterna. Denna fråga måste även ses i det vidare sammanhanget att göra det lönsamt att arbeta. Barnomsorgskostnaderna får inte hindra människor från att återgå till arbetslivet. Med hänsyn till den sociala integrationen bör man även garantera tillgång till barnomsorg för barn i hushåll med lägre inkomster.

Barnomsorgen kan vara mer eller mindre ekonomiskt överkomlig. Stora skillnader finns mellan medlemsstaterna. Kostnaderna kan dessutom variera inom samma medlemsstat, t.ex. beroende på vilken typ av barnomsorg det gäller, om den är offentlig eller privat eller beroende på föräldrarnas inkomster.

Det är främst **barnomsorg för de yngsta barnen (under tre år)** som kan vara dyr för föräldrarna. Sådan barnomsorg finansieras på olika sätt med offentliga medel. Det kan t.ex. röra sig om generell tillgång genom direkt offentlig finansiering och avgifter som beräknas utifrån föräldrarnas inkomst eller olika system som stimulerar efterfrågan genom skatteavdrag för barnomsorgskostnader eller s.k. servicecheckar. I det senare fallet läggs tonvikten på fritt val av barnomsorgsform där också den privata sektorn spelar en viktig roll. I de flesta medlemsstater samexisterar dessa

---

15 Mindre än 30 timmar per vecka.

16 I detta ingår alla barn som har barnomsorg minst en timme per vecka.

olika modeller. Det finns därför samtidigt olika barnomsorgsmöjligheter med olika kostnadsnivå. Förutom skillnaderna mellan de olika systemen varierar också nettokostnaden (dvs. priset med avdrag för olika typer av bidrag) för familjerna betydligt från 5 % till över 30 %. Trots att hänsyn tas till föräldrarnas inkomster tar kostnaderna för barnomsorg i vissa medlemsstater en mycket större andel av budgeten i låginkomsthushåll än i andra hushåll. Skillnaden ökar också mellan å ena sidan billiga men föga tillgängliga barnomsorgsplatser (t.ex. långa väntelistor) i den offentliga sektorn, och å andra sidan stora möjligheter till privat men dyr barnomsorg.

För barn från och med tre år till den obligatoriska skolåldern finns barnomsorg i de flesta medlemsstater, åtminstone under två år av förskoleverksamhet som finansieras med offentliga medel och som ofta är kostnadsfri.

Den andel av BNP som offentliga utgifter för barnomsorg för barn som inte har uppnått skolåldern utgör har totalt sett ökat i de flesta medlemsstater under de senaste åren. Denna andel varierar dock betydligt inom EU och den ligger oftast långt under nivån i de nordiska länderna. Detta gäller särskilt barnomsorgsutgifter för barn under tre år, till skillnad från förskoleverksamhet för barn över tre år.

Sammanfattningsvis kan det konstateras att barnomsorgskostnaderna, främst för barn under tre år, i stor utsträckning hindrar föräldrarna från att utnyttja barnomsorgen i över hälften av medlemsstaterna. Det är också den främsta orsak som anges av de kvinnor som i brist på barnomsorg förvärvsarbetar i begränsad utsträckning (ofrivilligt deltidsarbete eller icke förvärvsarbete)[17].

3.3. Arbetsvillkor och kvalitet i arbetet

Barnomsorgens kvalitet är en central fråga som avgör föräldrarnas val av barnomsorgsinrättning. Kvaliteten gäller olika aspekter, t.ex. typ av barnomsorg, kvalitetsstandarder, personaltäthet och personalens utbildning. En garanterad minimikvalitet för alla är också en fråga om lika möjligheter, såväl för barnen som för föräldrarna. Kommissionen har redan framhållit att barnomsorgens kvalitet behöver höjas för de allra minsta barnen, som samhällstjänster av allmänt intresse, bland annat genom utformning av frivilliga kvalitetsregler[18].

Vissa medlemsstater, främst de som redan har uppnått en viss kvantitet, har lagt vikt vid att höja kvaliteten på barnomsorgen, bland annat genom personalutbildning. Nödvändigheten av framsteg i detta avseende har framhållits på EU-nivå[19]. En påtaglig skillnad kan dock konstateras mellan småbarnsverksamhet och förskoleinriktad verksamhet (från och med tre års ålder), utom i de länder som har en integrerad barnomsorg som täcker alla åldersgrupper upp till skolåldern. Detta påverkar såväl planeringen av barnomsorgen som utbildningskraven och de anställdas genomsnittslöner, vilka skiljer sig mycket åt mellan de enskilda länderna och mellan olika typer av barnomsorg i samma land.

---

17 Arbetskraftsundersökningen, 2005 års modul om förenande av arbete och familj.
18 KOM(2007) 725.
19 Rådets dokument 14136/07 och 6706/07.

Utbildningskravet för småbarnsverksamhet är i regel examen från yrkesinriktad gymnasieutbildning eller till och med från någon högre utbildning. Den faktiska utbildningsnivån beror emellertid i stor utsträckning på vilken typ av barnomsorg det gäller och vissa privata dagbarnvårdare har ingen särskild utbildning på området. Däremot har de flesta som arbetar inom förskoleverksamheten, i likhet med lärare, någon examen från högre utbildning.

Antalet tjänster inom barnomsorgen har under de senaste åren ökat betydligt i EU med anledning av den stora efterfrågan. I vissa fall lockar dock inte arbetsvillkoren (t.ex. deltid eller atypiska anställningar) arbetstagare till barnomsorgen, som präglas av brist på utbildad arbetskraft och hög personalomsättning[20]. Arbetet är också ett av de mest kvinnodominerade yrkena (andelen män är i de flesta medlemsstater lägre än 5 %), vilket kan förhindra att barnomsorgen värdesätts högre och att könsfördomar bryts ner.

En annan kvalitetsaspekt på barnomsorgen är personaltätheten, vilken i hög grad skiljer sig åt mellan medlemsstaterna. Den kan variera från en vuxen på tre barn till en vuxen på sju barn för de allra yngsta och från en vuxen på sex barn till en vuxen på 19 barn för den äldsta åldersgruppen. Huruvida dessa andelar är bindande och hur konkret praxis ser ut varierar emellertid mycket mellan medlemsstaterna.

För andra kvalitetsaspekter har staten i regel en viktig reglerings- och kontrollfunktion, även om dessa befogenheter i allt högre utsträckning utövas på lägre myndighetsnivåer. En tendens till mer diversifierade barnomsorgsformer bör också nämnas, särskilt i form av privat småbarnsomsorg eller familjedaghem, vilket ger föräldrarna ett större urval men inte underlättar kvalitetskontrollen av barnomsorgen.

En höjd kvalitet förutsätter att man följer strikta standarder som garanteras genom kontroller, men också genom minimikrav på utbildning för alla arbetstagare inom barnomsorgen, bättre arbetsvillkor och fortbildningsmöjligheter samt värdesättande av barnomsorgsyrken, även i ekonomiskt hänseende.

4. UTMANINGAR OCH FRAMTIDSPROGNOSER

Sex år efter antagandet av Barcelonamålen och med tidsfristen 2010 som närmar sig kan man nu konstatera att majoriteten av medlemsstaterna troligtvis inte kommer att nå målen. Trots framstegen återstår mycket att göra för att man ska kunna uppnå en tillfredsställande tillgång till barnomsorg, särskilt för barn under tre år.

Barnomsorgen är dessutom inte alltid ekonomiskt överkomlig och öppettiderna inte alltid förenliga med förvärvsarbete på heltid eller med ett arbete på obekväma arbetstider, vilket innebär att föräldrars och särskilt kvinnors produktionspotential inte kan utnyttjas fullt ut.

Det bör också läggas vikt vid kvalitetsförbättring av barnomsorgen, inklusive genom utbildning och värdesättande av de yrkesverksamma inom sektorn.

---

[20] Europeiska institutet för förbättring av levnads- och arbetsvillkor, *The childcare services sector – what future?*, 2006.

Kommissionen har inga direkta befogenheter på barnomsorgsområdet, men kommer att fortsätta att regelbundet följa upp arbetet med att förverkliga Barcelonamålen inom ramen för strategin för tillväxt och sysselsättning samt genom att stödja strategin med aktuell och jämförbar statistik av god kvalitet. Kommissionen kommer också vid behov att lämna särskilda rekommendationer till vissa medlemsstater. Utvecklingen av barnomsorgen och dess bidrag till jämställdheten mellan kvinnor och män kommer dessutom att granskas i den jämställdhetsrapport som kommissionen varje år lämnar till Europeiska rådets vårmöte.

Kommissionen kommer även att främja utbyte av nationella erfarenheter på barnomsorgsområdet, bland annat inom ramen för sitt program för utbyte av god jämställdhetspraxis som lanserades 2008, genom plattformen för organiserat utbyte inom ramen för den europeiska alliansen för familjefrågor och genom högnivågruppen för integrering av jämställdhetsfrågor i strukturfonderna. Kommissionen kommer också att uppmuntra forskning om arbetsvillkor och värdesättande av barnomsorgsyrken.

Huvudinsatserna kommer dock fortfarande till stor del att ligga på nationell nivå eller till och med på regional eller lokal nivå. Alla berörda parter, särskilt nationella och lokala myndigheter och arbetsmarknadens parter, bör delta i arbetet med att utveckla en bra och tillgänglig barnomsorg till rimlig kostnad för de yngsta barnen. Det är därför viktigt att samfinansieringsmöjligheterna genom strukturfonderna och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling utnyttjas fullt ut för åtgärder som gör det lättare att förena arbete med familj, särskilt för att bygga ut barnomsorgen. Kommissionen välkomnar den aktiva medverkan från arbetsmarknadens parter på europeisk nivå med sikte på att förverkliga Barcelonamålen.

Denna rapport vittnar om kommissionen åtagande att inom ramen för sina befogenheter stödja förverkligandet av Barcelonamålen och utvecklingen av en bra och tillgänglig barnomsorg till rimlig kostnad i syfte att undanröja hinder för föräldrarnas förvärvsarbete, öka den sociala integrationen och främja jämställdheten.